

helfonda, ja rentis seal ommale kohta, ja kui keik olli korra peale seadnud, fa 1860 ommale naese wöttis, kes nisamma illus ja tõ armastaja olli, kui endine Liso. Quik olli agga wangi põlves wigga sanud, et tiskuse haigus temma jures nähha olli. Lisust ja Läusust ei teadnud temma middagi ja ei tahtnud ka teada! agga temma omma kallis naene ja laps surrid soja haiguõse árra ja nüüd olli temma jálle úksi ja wågga kurb!

Selle aja sees anti frono polest káško, et nekrudi wötminne peab tullema ja et iggaúss noor mees, kes wannaduse polest selle aelinne on, peab omma kogokonda tagasi tullema, kuida seadus sedda kássib. Nenda tulli ka Quik, wöttis numri ja láks!

Enne agga kui nekrudid árra láksid, tulli kohtule kirri ja rahha, selle palvega, et kohhus piddi Quike lahti lastma ja teist temma assemele kauplema. Quik ja kohhus ei sanud arro kust kirri ja rahha tulnud; agga kohhe tulli teine, wöttis rahha ja astus Quige assemele, ja nenda sai temma ka frono tenistusfest lahti.

Kui Quik nüüd keigist lahti olli, láks mõnne aea párrast ka omma sündimisse kohta waatma ja juhtus foggematta Lísuga kokko, kes muistas leina ride; sest temma Lás olli árra surnud. Liso kutsus Quike omma maeasse, ráfis temmale esmalt ommast häädaast ja lesse-põlve kurvastusfest kuma silma weega. Párrast, kui Liso nággi, et Quik ikka úks ja sefammas wagga ja taassone olli, kuida temma enne olnud, útles nuttes: „Minno armas Quik! Kas sa woid mulle ja weel ennam õnsa Läusele andeks anda, keik sedda hääda ja õnenetust, mis temma kurja mele läbbi sinno peale on tulnud? Kas sa tead ka, kes sind frono tenistusfest on lahti ostsnu? Sedda teggin minna siis, kui ma arro sain, et sa nekrudiks ollid antud. Sest wata! minno õnnis mees olli jodik, kardimängia, laißt tôle ja iggawisi sandi melega. Mitto ðöd jái ta metsa joobnud mahha, külma-kaste, tule ja kurja ilma kätte märja Ma peale mahha, külmetas fangesste, hakkas sidduma ja surri sedda hinda! Agga enne, kui surrema hakkas, kuts-